

ДИРЕКТИВА 64/225/ЄЕС
Ради Європейського Економічного Співтовариства
щодо скасування обмежень на свободу здійснення
підприємницької діяльності і свободу надання послуг у
сфері перестраховування і ретроцесії*

25 лютого 1964 року

РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ЕКОНОМІЧНОГО СПІВТОВАРИСТВА,

Беручи до уваги Договір про заснування Європейського Економічного Співтовариства і, зокрема, статті 54 (2) і (3) і 63 (2) Договору;

Беручи до уваги Загальну програму¹ щодо скасування обмежень свободи здійснення підприємницької діяльності і, зокрема, Розділ IV А Програми;

Беручи до уваги Загальну програму щодо скасування обмежень свободи надання послуг² і, зокрема, Розділ V С Програми;

Беручи до уваги пропозицію від Комісії;

Беручи до уваги Висновок Європейського Парламенту³;

Беручи до уваги висновок Економічного та Соціального Комітету⁴;

Враховуючи, що Загальними програмами передбачено лібералізацію до кінця 1963 року всіх галузей перестраховування без винятку, що стосується як права здійснення підприємницької діяльності, так і надання послуг;

Враховуючи, що перестраховування здійснюється не тільки компаніями, які спеціалізуються на страхуванні, але також так званими "змішаними" компаніями, які мають справу як з прямим страхуванням, так і з перестраховуванням, і які, отже, підпадають під дію заходів, вживаних для імплементації цієї Директиви, у тій частині їхньої діяльності, яка стосується перестраховування і ретроцесії;

Враховуючи, що для цілей застосування заходів щодо права здійснення підприємницької діяльності і свободи надання послуг, до компаній і фірм має бути таке ж ставлення, як до фізичних осіб, які є громадянами держав-членів, та згідно з умовами, викладеними в статті 58, і, якщо необхідно, згідно з умовою, що існує реальний і постійний зв'язок з економікою держави-члена; враховуючи, що, отже, від жодної компанії або фірми не можна вимагати, з метою отримання переваг від таких заходів, дотримання будь-яких додаткових умов, і, зокрема, від жодної компанії або фірми не можна вимагати отримання будь-якої спеціальної ліцензії, отримання якої не вимагається від національної компанії або фірми, яка бажає вести відповідний вид економічної діяльності; враховуючи, однак, що такий однаковий підхід не перешкоджає державам-членам вимагати від компанії з акціонерним капіталом діяти в їхніх країнах згідно з ознаками, які її характеризують відповідно до законодавства держави-члена, за яким її було засновано, та зазначати суму

випущеного за підпискою акціонерного капіталу у бізнес документації, яку вона використовує у приймаючій державі-члені;

ПРИЙНЯЛА ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

Стаття 1

Держави-члени скасовують обмеження, зазначені в Розділі III Загальних програм, які впливають на право започаткувати та вести діяльність, визначену статтею 2 цієї Директиви, щодо фізичних осіб і компаній або фірм, охоплених Розділом 1 Загальних програм щодо скасування обмежень свободи здійснення підприємницької діяльності і свободи надання послуг,

Стаття 2

Положення цієї Директиви застосовуються:

1. до видів діяльності осіб, які самостійно ведуть діяльність зі співстрахування і ретроцесії, охоплені Групою ex 630 в Додатку I до Загальної програми щодо скасування обмежень свободи здійснення підприємницької діяльності;
2. в особливому випадку із фізичними особами, компаніями або фірмами, зазначеними в статті 1, які здійснюють як пряме страхування, так і перестраховування та ретроцесію, до тієї частини їхньої діяльності, яка стосується перестраховування і ретроцесії.

Стаття 3

Стаття 1 застосовується, зокрема, щодо обмежень, які впливають з наступних положень:

(а) стосовно свободи здійснення підприємницької діяльності:

- в Федеративній Республіці Німеччині:

(1) Закон про нагляд за страхуванням від 6 червня 1931 року, останнє речення статті 106 (2) і стаття 111 (2), відповідно до яких Федеральному міністру з економічних питань надаються дискреційні повноваження встановлювати для іноземних громадян умови започаткування діяльності у сфері страхування і забороняти таким громадянам здійснювати такі види діяльності на території Федеральної Республіки;

(2) Професійний статут, пункт 12, і Закон від 30 січня 1937 року, стаття 292, згідно з якими від іноземних компаній і фірм вимагається попереднє отримання ліцензії;

- в Королівстві Бельгія:

Королівський указ N 62 від 16 листопада 1939 року і Міністерський указ від 17 грудня 1945 року, які вимагають володіння професійною карткою (carte professionnelle)

- у Французькій Республіці:

(1) Закон від 12 листопада 1938 року і Декрет від 2 лютого 1939 року, зі змінами, внесеними Законом від 8 жовтня 1940 року, які вимагають володіння посвідченням комерсанта.

(2) Другий пункт статті 2 Закону від 15 лютого 1917 року, зі змінами і доповненнями, внесеними Законом від 30 жовтня 1935 року, який вимагає отримання спеціальної ліцензії;

- в Великому Герцогстві Люксембург:

Закон від 2 червня 1962 року, статті 19 і 21 (Меморандум А 31 від 19 червня 1962 року).

- У Королівстві Данія:

Закон від 23 грудня 1959 року щодо придбання нерухомого майна

(b) стосовно свободи надання послуг:

- у Французькій Республіці:

Закон від 15 лютого 1917 року, зі змінами, внесеними Законом від 30 жовтня 1935 року, а саме:

(1) другий пункт статті 1, який уповноважує Міністра фінансів скласти перелік певних видів компаній або компаній певної країни, з якими у Франції не можна укласти договорів перестрахування або ретроцесії щодо будь-якого ризику, що стосується будь-якої особи, майна або відповідальності;

(2) останній пункт статті 1, який забороняє визнання перестрахування або ретроцесії ризиків, здійснених компаніями, вищезазначеними у пункті (b) (1);

(3) перший пункт статті 2, який вимагає подання імені особи, зазначеної в цій статті, на затвердження Міністру фінансів;

- в Республіці Італії:

Другий пункт статті 73 консолідованого тексту, затвердженого Указом N 449 від 13 лютого 1959 року, який уповноважує Міністра Промисловості і Комерції заборонити передачу ризиків, що підлягають перестрахуванню і ретроцесії, визначеним іноземним компаніям, які не мають представництва на території Італії;

- у Королівстві Данія:

Закон від 23 грудня 1959 року щодо придбання нерухомого майна

Стаття 4

Держави-члени вживають заходів, необхідних для досягнення відповідності цій Директиві протягом шести місяців після її повідомлення і негайно інформують про це Комісію.

Стаття 5

Ця Директива адресована державам-членам.

Вчинено в Брюсселі, 25 лютого 1964 р.

* Опубліковано: Official Journal P 056 04.04.64 p. 0878 - 0880;

¹ ОJ No 2, 15.01.62, p. 36/62.

² ОJ No 2, 15.01.62, p. 32/62.

³ ОJ No 33, 04.03.63, p. 482/63.

⁴ ОJ No 56, 04.04.63, p. 882/64.

За Радү

Президент

Х. ФАЙЯТ